

Sygn. akt V CSK 669/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z powództwa G. A. S.

przeciwko S. J.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 czerwca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 23 kwietnia 2014 r., sygn. akt I ACa 223/14,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu adwokatowi K. U. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Powód złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 23 kwietnia 2014 r., w którym oddalono jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 28 listopada 2013 r. W wyroku tym oddalono powództwo powoda obejmujące żądanie zapłaty przez pozwanego kwoty 147.000 zł tytułem wartości sprzedanego samochodu i drewna (k. 146 i n. akt sprawy).

W skardze kasacyjnej podnoszono zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c., art. 385 k.p.c., art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt 5 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 291 § 1 k.p.c. oraz 379 pkt 5 k.p.c.

Motywuując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wywodził, że w rozpoznawanej sprawie o zapłatę pojawiło się kilka istotnych zagadnień prawnych przedstawionych w końcowej części skargi, a ponadto skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Po przeanalizowaniu treści wyroków obu Sądów meriti, treści skargi kasacyjnej i zawartej w niej prawnej motywacji wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy stwierdził, że - wbrew stanowisku powoda - w rozpoznawanej sprawie nie występują jednak „istotne zagadnienia prawne” wskazane w końcowej części skargi (s. 4 - 6). W oparciu o szczególnie ustalenia faktyczne Sąd drugiej instancji przekonywająco ustalił treść umowy stron, powołując się na zasadę swobody kształtowania treści stosunków obligacyjnych (art. 353¹ k.c.). Istniały podstawy do przyjęcia, że strony nie łączyła inna, odrębna umowa sprzedaży pojazdu, niepowiązana jakoby treściowo z notarialną umową sprzedaży nieruchomości gruntowej. Przyjęty przez strony sposób rozliczenia ceny za sprzedaną nieruchomość pozwala w tak skonstruowanej umowie sprzedaży dostrzegać podstawę prawną oceny żądania powoda. Granice swobody umów przy układaniu przez strony stosunków obligacyjnych może być oceniane tylko na tle dokonanych ustaleń faktycznych w danej sprawie. Co istotne, formułując wskazane na s. 4 - 6 skargi zagadnienie prawne, skarżący nie podnosił w skardze zarzutu naruszenia art. 65 k.c.,

pozwalającego na weryfikację treści istniejącego (lub istniejących między stronami) stosunku obligacyjnego (stosunków obligacyjnych), dotyczących nieruchomości i pojazdu mechanicznego.

Należy też zaznaczyć, że nie można podzielić stanowiska skarżącego o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przy takiej motywacji prawnej, iż nastąpiło jakoby „niewyjaśnienie sprawy co do istoty przez Sądy obu instancji”. Przeczy już temu wcześniejsze założenie skarżącego, że w rozpoznawanej sprawie należałoby wyjaśnić kwestię granic sądowej oceny swobody umów na podstawie art. 353¹ k.c.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do art. 98 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c., §§ 6, 13 i 20 rozporządzenia MS z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) (Dz.U. nr 163, poz. 1348, ze zm.).